

Ἄσμη ἀλεύρου ἔνθ' ἄν. : Ἀλευρουλῆς μυρίζει Ἀρεόπ. Δὲν ἐψηστήκενε καλὰ τὸ ψωμί καὶ βγάνει ἀλευρουλὲ Δ.Κρήτ. Συνών. ἀλευρῶ, ἀλευρίδα.

ἀλευρούνι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεύρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦνι.

Ἀγριόχορτον φέρον ἐπὶ τῶν φύλλων ἀλευρώδη παιπάλην, πιθανῶς ἢ ἀλευρίδα, ὁ ἰδ. [**]

ἀλευροῦσα ἡ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεύρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. Ἄνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37(1925)180 κέξ.

Αἰξ μέλαινα ἔχουσα τὴν ράχιν λευκὴν ὡς ἄλευρον.

ἀλευρόχιονο τό, ἀμάρτ. ἀλιβρόχιονου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεύρι καὶ χιόνι.

Χιὼν ἀλευρώδους ἢ κονιώδους συστάσεως. Συνών. ἀλευρίτης 2. [**]

ἀλευρόχορτο τό, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεύρι καὶ χόρτο.

Πιθανῶς τὸ φυτὸν ἀλευρίδα 1, ὁ ἰδ. [**]

ἀλευρόχωμα τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεύρι καὶ χῶμα.

Χῶμα ἀλευρώδες. [**]

ἀλεύρωμα τό, κοιν. ἀλεύρωμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλεύρουμα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλευρώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ νὰ ἐπιτάσῃ τις δι' ἀλεύρου κοιν. β) Μεταφ. μετρία παίδευσις Πόντ. 2) Πολτός Ζάκ. 3) Ἡ διὰ ζύμης ἐπάλειψις τῆς ἐπιφανείας τῆς χαραχθείσης μυλόπετρας πρὸς ἀτόμαξιν τῶν ἐκ τῆς χαράξεως ἀπομενόντων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου λιθαρίων Κύθη.

ἀλευρώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀλευρών-νω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀλιβρώνου βόρ. ἰδιώμ. Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 220,642 Ἰβενιζέλ. Ἰβενιζέλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεύρι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐπιτάσσω δι' ἀλεύρου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀλευρώνω τοὺς κεφτέδες. Ἀλευρώνω τὰ ψάρια νὰ τὰ τηγανίσω κοιν. Ἐλεύρωσα τ' ἀπάν-ι-μ' (ἐρρύπανα δι' ἀλεύρου τὰ ἐνδύματά μου) Χαλδ. κ. ἄ. Πῆγα 'ς τοῦ μύλου κι ἀλιβρώθ'κα Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἐλευρώθανε τὰ μανίτσα μ' (μανίκια μου) Ὁφ. Ἀλευρωμένο σατὶ αὐτόθ. || Φρ. Πῆγες 'ς τὸ μύλο καὶ ἀλευρώθηκες (λέγεται μὲ χαριεντισμὸν πρὸς τὸν γηράσαντα) Λεξ. Περίδ. || Παροιμ. Ὁ ποντικός κι ἂν Ἰβενιζέλ, ὁ γάτος τὸν γνωρίζει (ἐπὶ πανούργου γνωρίζομένου ἐξ ὄψεως) Ἰβενιζέλ. ἔνθ' ἄν. 'Σ σ' ὁσπὶτ' ἂν πεντικός 'κ' ἀλευροῦται (εἰς τὸ σπῖτι του ποντικός δὲν ἀλευρώνεται. Ἐπὶ τοῦ στερουμένου τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων. Τὸ 'κ' ἀλευροῦται ἐκ τοῦ 'κι ἀλευροῦται) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἄσπρη γυναῖκα μὴ πάρης, σακκὶν ἀλευρωμένο (σκωπτικὸν) Ρόδ.

Ἐπαρ' με, κόρη, ἔπαρ' με, βαρέα γέρωσ' κ' εἶμαι, 'ς σὴ χαμαιλέτεν ἔμεινα, τὰ γέν' μ' ἔλευρώθαν

(παρὲ με, κόρη, παρὲ με, πολὺ γέρων δὲν εἶμαι, εἰς τὸν μύλον ἔμεινα, τὰ γένεια μου ἀλευρώθησαν) Χαλδ. 2) Κατ' ἐπέκτασιν, ἐπιτάσσω διὰ χώματος, κονίζω, μάλιστα ἐν τῇ μετοχ. ἀλευρωμένος Χίος. 3) Ἐπιτάσσω διὰ κόκκων σίτου Σάμ. 4) Κόπτω, ἀλέθω καλῶς τὴν πρὸς ἄλλοισιν ριπτομένην κριθήν, ἐπὶ τοῦ μύλου Κρήτ. : Ἀλευρώνει ὁ μύλος. 5) Ἀμτβ. διαλύομαι ἐν εἵδει ἀλεύρου, ἐπὶ χώματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὸν χουράφ' γὰρ νὰ καμώννι καλὰ δὲν πρέπ' νὰ 'νι βαρὺ, νὰ 'χ' πουλὺ νιρὸ μέσα, πρέπ' ν' ἀλιβρώθ' κι τότε ἀλαφρονκαμώννι (νὰ καμώννι = νὰ καλλιεργῇται). Ἀμα τοῦ χοῦμα ἀλιβρώθ', τότε τοῦ σ'τάρ' π'τυχαίν' αὐτόθ.

Β) Μεταφ. 1) Ἡ μετοχ. ἀλευρωμένος, ὁ μετρίως πεπαιδευμένος (ἢ σημ. σκωπτικὴ) Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Κορ. Ἀτ. 2,29 — Λεξ. Περίδ. 2) Παθ. συμμετέχω ὠφελείας τινός, κέρδους Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀλιβρώθ'κι κι αὐτός.

Πβ. ἀλευρογυρίζω.

ἀλεφτε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. λεφτε < λέφου.

Ὁ μὴ ἀποφλοιωμένος, ἀλέπιστος : Ἀλεφτε μάλι (μῆλον) Συνών. ἀγλούπιστος 1, ἄγλυφτος 1, ἀξεφλούδιστος.

ἀλεχτοράκι τό, Κύθηρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλέχτορας.

Νεαρὸς ἀλέκτωρ. Συνών. ἀλεχτορίτσα, πετειναράκι, πετεινάρι, πετειναρίτσης, πετειναρόπουλλο, πετεινόπουλλο.

ἀλέχτορας ὁ, Ἀντικύθ. Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. ἀλόχτερας Ἀθῆν. Αἰγίν. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.) Μέγαρ. Σκυρ. κ. ἄ. ἀλίχτορας Κύπρ. (Πάφ.) ἀλέστορα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀλέφτορα Καλαβρ. (Γαλλικ. Χωρίο Ροχούδ.) ἀλέφθορα Καλαβρ. (Ἀμμενδολ.) ἀλέθ-θορα Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἀλέθτορα Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλέκτωρ. Παρὰ Μεουρσ. ἀλέκτορας. Περί τοῦ ο τοῦ τύπ. ἀλόχτερας ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 2,403 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 3 (1891) 100 καὶ Β' Φάβην ἐν Τεσσαρακοντ. Κόντ. 254.

Τὸ οἰκιακὸν πτηνὸν ἀλέκτωρ ἔνθ' ἄν. : Κράζει ὁ ἀλόχτερας Κύμ. Ἐφώναξε ὁ δεῦτερος ἀλόχτερας Ἀθῆν. Ἐχετε ρολόιν; — Ὁι, ἐμεῖς ἔχουμεν τὸν ἀλίχτοραν Πάφ. || Ἄσμ.

Δώσ'τε μας τὸν ἀλέχτορα, δώσ'τε μας καὶ τὴν κόττα, δώσ'τε μας καὶ τὸν κόπον μας νὰ φύγωμ' ἀπ' τὴν πόρτα Πελοπν.

Θεέ μου, μὴ κράξῃ ὁ ἀλόχτερας, νὰ μὴ χαράξ' ἡ μέρα, γὰρ νὰ χορτάσῃ ὁ νεγὸς φιλεῖ τσαὶ τούνη ἢ περιστέρα

Κύμ. Συνών. ἀλεχτορίν, πετεινός. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπον Ἀλέχτορα ἢ, καὶ τοπων. Κύπρ.

ἀλεχτοράς ὁ, ἀμάρτ. ἀλαχτοράς Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεχτορίν.

1) Ὁ ἀγαπῶν, ὁ φυλάττων ἢ ὅπωςδήποτε ἀγαπῶν ἀλέκτορας. 2) Μεταφ. εὐήθης (οἶονεὶ ὁ ἔχων νοῦν ὅσον ὁ ἀλέκτωρ). Συνών. κοκορόμυγας, πετεινόμυγας.

